

Boda Edit

ZÉRÓTÉRKÉP

Mi' szép elégni fénygolyók között,
vagy csillagok vizétől nyaldosott
torony csúcsán pitypang magjának lenni,
s az idő csúzlíját félrevetni.
Lenni és nem lenni egyre megy.

Mit állítsak a semmi ellenébe?
Egymás lábnyomába lépő csöndekert,
elfelejtett dombot, ahol virágok nyílnak,
és engem felejtő réti tölgy kéregdarabjait.

HOMOKI KAGYLÓ

Ide ki hozta, ki űzte, madár tányérja, béka sajkája volt?
Alföldi homokba, pockok közé hogy került
a gyöngyházás fél kagyló?

DOBPERGÉS

A pusztaság epicentrumában fénylik az árok,
feszül, mint hangszeren a húr,
szívtől szívig szalad. A kalangyák alól
elszabadult lobogásban porlik a kőkemény tűz.
Rohannak az aszály gombolyagával versenyt
a fekete lovak, gyeplőjük félrevetve.
Arrébb egy malomkerék.
Néhai vizek locsogó beszéde hangzik:
a molnárnék kertjéből kilopta a szél a vadvirágokat.
Dobok peregnek. A szegre akasztott kalapot

elemeli a hold, s a harmadik határba dobja.
Ki fut a réten hajadon fővel?
A hatalmas ég alatt mind itt vagyunk.
Pergőlélek. Vadkapor illat.
Gyehennalépcsőre ülő kis kuvik.

CAMERA OBSCURA

Nyitott szemmel kőről álmodom.
A kő után őszapó pihéje hull.
A pusztaságban félkész szigetetek.
Barbárok pajzscsattogása valahol.

*Erózió, 2019
(100 x 120 cm, akril, vászon)*